

Sygn. akt XVII AmA 199/10

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2012 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

W następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Witold Rękosiewicz

Protokolant: asystent sędziego Anna Rowińska-Abczyńska

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2012 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) z/s w (...) na (...)

przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 1 lipca 2010 r.
Nr (...)

1) oddala odwołanie,

2) zasądza od F. (...) z/s w N. na (...) na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Witold Rękosiewicz

Sygn. akt XVII AmA 199/10

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej „Prezesem UOKiK” lub „pozwanym”) w decyzji z dnia 1 lipca 2010r. nr (...), po przeprowadzeniu postępowania wszczętego z urzędu na podstawie art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy z dn. 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. nr 50, poz. 331 ze zm.) – dalej ustawa nałożył na (...) z siedzibą w N. na (...) (powód) karę pieniężną w wysokości 41.082 złotych tj. równowartość 10.000 Euro z tytułu nieudzielania informacji żądanych przez Prezesa UOKiK na podstawie art. 50 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK wskazał, że zgodnie z art. 50 ustawy, przedsiębiorcy zostali zobowiązani do przedkładania organowi antymonopolowemu wszelkich koniecznych informacji na jego żądanie. Powyższe oznacza, że obowiązek udzielania odpowiedzi w terminie i w zakresie wyznaczonym przez Prezesa UOKiK ciąży na każdym podmiocie, do którego Prezes UOKiK się zwróci z żądaniem udzielania informacji.

Prezes UOKiK podkreślił, że za ukaraniem powodowego przedsiębiorstwa przemawia szereg argumentów. Po pierwsze, Prezesowi UOKiK na mocy ustawy nadano kompetencje związane ze sprawowaniem kontroli przestrzegania przez przedsiębiorców ustawy, a w celu efektywnego sprawowania tej kontroli Prezesowi UOKiK zostały nadane przez ustawodawcę instrumenty umożliwiające zdyscyplinowanie przedsiębiorców w tym zakresie. Po drugie, na

mocy ustawy Prezes UOKiK uprawniony jest do zastosowania sankcji i określenia jej wysokości w ramach uznania administracyjnego. Po trzecie, powód nie udzielił żadnej informacji pomimo doręczenia wezwania i wyznaczenia mu terminu na jej złożenie. Po czwarte, informacje żądane przez Prezesa UOKiK były niezbędne do wstępnego ustalenia czy zamiar przejęcia przez (...) spółkę prawa (...) w N. na (...) w czerwcu 2007r. kontroli nad (...) SA w drodze objęcia akcji w podwyższonym kapitale akcyjnym tego przedsiębiorcy, podlegał obowiązkowi zgłoszenia Prezesowi Urzędu jako zamiar koncentracji o jakiej mowa w art. 13 ustawy o ochronie, a w konsekwencji do podjęcia decyzji o wszczęciu lub nie postępowania antymonopolowego. Po piąte brak przekazania informacji wpłynął na znaczne wydłużenie czasu prowadzonego przez Prezesa UOKiK postępowania wyjaśniającego w przedmiotowej sprawie. Po szóste, Prezes UOKiK ustalając wysokość kary wziął pod uwagę stopień zawinienia, na co wpływa fakt udzielenia informacji po upływie ośmiu miesięcy od doręczenia, co może świadczyć o umyślności działań powoda. Przy ustalaniu wymiaru kary Prezes UOKiK kierował się przesłankami wskazanymi w art. 106 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Od powyższej decyzji powód wniósł odwołanie (k.8-13) do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wnosząc o uchylenie w całości decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 1 lipca 2010r., znak (...), tytułem żądania ewentualnego wniósł o zmianę pkt 1 przedmiotowej decyzji poprzez obniżenie wysokości kary pieniężnej nałożonej na spółkę prawa (...) (...) oraz o przyznanie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wywołanych wniesieniem niniejszego odwołania według norm przepisanych prawem.

Wniósł ponadto o przeprowadzenie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach postępowań prowadzonych przez UOKiK Delegaturę w K.:

- dowodu ze znajdujących się w aktach postępowania prowadzonego przez Prezesa UOKiK Delegatura w K., znak (...), odpowiedzi udzielonych przez (...) na skutek reklamacji dotyczących doręczenia wezwań Prezesa UOKiK z dnia 20.11.2008r. oraz z dnia 9.03.2009r. na okoliczność braku wykazania przez Prezesa UOKiK skuteczności doręczenia (...) wezwań z dnia 20.11.2008r. oraz z dnia 9.03.2009r. do udzielenia informacji;

- dowodu ze znajdujących się w aktach postępowania prowadzonego przez Prezesa UOKiK Delegatura w K., znak (...), odpowiedzi udzielonych przez (...) w pismach z dnia 21 kwietnia 2010r. oraz 20 maja 2010r. na okoliczność wskazania, iż (...) udzieliła Prezesowi UOKiK obszernych informacji na potrzeby prowadzonego postępowania wyjaśniającego.

Zaskarżonej decyzji powód zarzucił:

1) naruszenie zasady legalności i praworządności - art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zw z art. 6 i 7 kpa poprzez przyjęcie, że spółka (...) trzykrotnie zignorowała wezwania Prezesa UOKiK z dnia 20.11.2008r., z dnia 9.03.2009r. oraz z dnia 2.09.2009r. do przedłożenia żądanych informacji niezbędnych dla prowadzonego postępowania wyjaśniającego,

2) naruszenie art. 84 ustawy uokik w zw. z art. 231 kpc poprzez przyjęcie błędnego domniemania faktycznego, iż brak zwrotu wezwania z dnia 20.11.2008r. oraz 9.03.2009r. pozwala przyjąć z dużym prawdopodobieństwem, iż zostały one skutecznie doręczone spółce (...) i zignorowane przez ten podmiot, co stanowi naruszenie art. 50 ust. 1 ustawy

3) naruszenie art. 84 ustawy uokik w zw. z art. 232 kpc poprzez brak wykazania zgodnie z obciążającą Prezesa UOKiK regułą rozkładu ciężaru dowodów, że wezwania z dnia 20.11.2008r. oraz 9.03.2009r. kierowane do spółki (...) zostały zignorowane przez ten podmiot, co stanowi naruszenie art. 50 ust. 1 ustawy uokik

4) naruszenie art. 106 ust. 2 pkt 2 oraz art. 106 ust. 4 poprzez przyjęcie, że doszło do naruszenia przepisów ustawy polegającego na nieudzieleniu informacji, co musi skutkować nałożeniem kary na spółkę (...), a nadto brak dokonania ustaleń, co do wysokości osiągniętego przez przedsiębiorcę przychodu w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary,

5) naruszenia art. 111 ustawy uokik poprzez nałożenie kary bez uwzględnienia okresu, stopnia oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy, a także okoliczności udzielenia następnie przez spółkę (...) żądanych przez Prezesa UOKiK informacji,

6) naruszenie zasady proporcjonalności nałożenia na spółkę (...) kary w wysokości odbiegającej znacząco od stopnia naruszenia przepisów proceduralnych ustawy i poprzez brak uwzględnienia faktu, iż w dacie wydania decyzji spółka udzieliła Prezesowi UOKiK obszernych informacji.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie, podtrzymując swoje stanowisko wskazane w decyzji z dnia 1 lipca 2010 r.

Rozpoznając sprawę Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

W przedmiotowej sprawie działając na podstawie art. 49 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wszczął postępowanie wyjaśniające, które miało na celu wstępne ustalenie czy zamiar przejęcia przez (...) spółkę prawa (...) w N. na (...) w czerwcu 2007r. kontroli nad (...) SA w drodze objęcia akcji w podwyższonym kapitale akcyjnym tego przedsiębiorcy, podlegał obowiązkowi zgłoszenia Prezesowi Urzędu jako zamiar koncentracji o jakiej mowa w art. 13 ustawy o ochronie.

W ramach prowadzonego postępowania Prezes Urzędu, na podstawie art. 50 w zw., z art. 48 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, pismem z 20 listopada 2008 r. (k.5-9 akt adm.) wezwał (...) do nadesłania niezbędnych danych i informacji określonych w załączniku do niniejszego pisma, dotyczących dokonanej w czerwcu 2007r. koncentracji, której stronami był w/w przedsiębiorca oraz (...) SA (dawne Zakłady (...) SA) polegającej na objęciu przez S. akcji w podwyższonym kapitale akcyjnym (...) SA dających większość głosów na walnym zgromadzeniu akcjonariuszy tego przedsiębiorcy w terminie 14 dni od otrzymania pisma pod rygorem zastosowania sankcji określonych w ustawie.

Zgodnie z dyspozycją art. 48 ust. 2 ustawy w piśmie tym Prezes UOKiK określił zakres żądanej informacji, cel żądania, termin na udzielenie odpowiedzi oraz pouczenie o sankcjach za nieudzielenie informacji lub udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd.

Ponieważ w wyznaczonym w piśmie z dnia 20.11.2008r. terminie (...) nie odpowiedział na wezwanie Prezesa Urzędu, organ ten pismem z dnia 13.02.2009r. (k. 10 akt adm.) wezwał drugiego przedsiębiorcę uczestniczącego w koncentracji tj (...) SA w B., o podanie dokładnej nazwy i adresu jego większościowego akcjonariusza tj (...). Z odpowiedzi udzielonej przez (...) SA wynikało (k. 11 akt adm.), iż Prezes Urzędu prawidłowo zaadresował pismo z dnia 20.11.2008r. skierowane do (...).

Następnie Prezes Urzędu pismem z dnia 9.03.2009r. ponownie wezwał (...) do udzielenia w wyznaczonym w tym piśmie terminie odpowiedzi, pouczając go o możliwości nałożenia przez Prezesa Urzędu kary pieniężnej za nieudzielenie lub też udzielenie informacji nieprawdziwych czy też wprowadzających w błąd (k. od nr 14 do nr 18). Jednakże w wyznaczonym w piśmie z dnia 9.03.2009r. terminie (...) również nie udzielił odpowiedzi.

Wobec powyższego pismem z dnia 12.05.2009r. (k. 9) Prezes Urzędu złożył w placówce (...) reklamację w sprawie doręczenia (...) pism z dnia 20.11.2008r. oraz z dnia 9.03.2009r. wzywających do udzielenia informacji. Z otrzymanych od (...) odpowiedzi na złożone przez Prezesa Urzędu reklamacje wynika, iż ze względu na długi upływ czasu oraz obowiązujące przepisy, przedsiębiorca ten nie jest w stanie rozpatrzyć reklamacji doręczenia pisma Prezesa Urzędu z dnia 20.11.2008r. W zakresie natomiast skuteczności doręczenia pisma Prezesa Urzędu z dnia 9.03.2009r. (...) pismem z dnia 24.08.2009r. wyjaśniła, iż reklamację tę uważa za uzasadnioną. Z pisma tego wynika, iż wezwanie Prezesa Urzędu z dnia 9.03.2009r. zostało wyekspediowane do (...) L. S./ A. drogą lotniczą w dniu 11.03.2009r. Jednakże co do dalszego losu tej przesyłki (...) nie udzielił odpowiedzi (k. 20-26 akt adm.).

W związku z powyższym Prezes Urzędu po raz trzeci pismem z dnia 2.09.2009r. wysłanym za zwrotnym potwierdzeniem odbioru, wezwał (...) do udzielenia w wyznaczonym w tym piśmie terminie koniecznych informacji. W piśmie tym, po raz kolejny pouczono (...) o możliwości nałożenia na niego kary pieniężnej za nieudzielenie informacji, udzielenie informacji nieprawdziwych lub też wprowadzających w błąd (k. 27 do 31). Pismo to zostało odebrane przez (...) w dniu 17.09.2009r. o czym świadczy zwrotne potwierdzenie odbioru otrzymane przez Prezesa Urzędu (k. 36 akt adm.). Jednakże również i na to pismo nie wpłynęła odpowiedź od (...).

W związku z powyższym, postanowieniem nr 1 z dnia 1.12.2009r. Prezes Urzędu wszczął postępowanie w sprawie nałożenia na (...) na podstawie art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy uokik kary pieniężnej za nie udzielenie informacji żądanych w imieniu Prezesa Urzędu na podstawie art. 50 tej ustawy. W zawiadomieniu o wszczęciu tego postępowania Prezes Urzędu zwrócił się do (...) o ustosunkowanie się do postawionego zarzutu oraz o udzielenie niezbędnych dla tego postępowania informacji w zakresie uzyskanego w 2008r. oraz 2009r. przychodu. Postanowienie o wszczęciu postępowania oraz wezwanie do ustosunkowania się do postawionego zarzutu i do udzielenia informacji w niniejszym postępowaniu zostały odebrane przez (...) w dniu 11.12.2009r. co wynika z potwierdzenia odbioru tego pisma (k. 36a akt adm.).

W dniu 15.03.2010 Prezes Urzędu nie uzyskawszy odpowiedzi (...) na przedmiotowe pismo wydał postanowienie o zakończeniu zbierania materiału dowodowego, które zostało doręczone powodowi w dniu 29.03.2010r. (k. 37a akt adm.). W dniu 14.04.2010r. w siedzibie Prezesa Urzędu stawili się przedstawiciele powodowej spółki celem zapoznania się ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym (k. 38 akt adm.).

Po zapoznaniu się z zebrany materiał dowodowy powód w piśmie z dnia 21.04.2010r. (k. 49 akt adm.) podkreślił, iż nie docierała do niego kierowana przez Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów Delegatura w K. korespondencja, o czym świadczą zgromadzone w toku postępowania dokumenty. Wskazał, iż dopiero pod koniec 2009r. udało się doręczyć skutecznie wezwanie do przedstawienia informacji – Wykazu (...) i Dokumentów – na potrzeby prowadzonego postępowania wyjaśniającego. Zaznaczył, iż przyjęcie domniemania doręczenia przesyłki nie może automatycznie stanowić podstawy do nałożenia kary pieniężnej z art. 106 ust. 2 w sytuacji, gdy faktycznie przesyłka nie dotarła do podmiotu, a czego następstwem było nieudzielenie informacji na żądanie Prezesa UOKiK. Ponadto podał, iż (...) w 2006r. osiągnęła obrót na poziomie o EUR, strata netto Spółki w tym okresie ukształtowała się na poziomie 3. 295 EUR.

Powód wniósł o kierowanie wszelkiej korespondencji na adres pełnomocnika spółki. Jednocześnie poinformował, iż z przyczyn niezależnych nie było możliwym dołączenie do przedmiotowego pisma odpisu z właściwego (...) rejestru przedsiębiorców oraz, iż stosowny dokument zostanie przesłany niezwłocznie po jego otrzymaniu przez pełnomocnika (k. 49-50 akt adm.).

Pismem z dnia 29.04.2010r. Prezes UOKiK wezwał (...) do udokumentowania w terminie 7 dni prawa (...) do udzielania pełnomocnictwa do reprezentowania firmy (...) w postępowaniu prowadzonym przed organem antymonopolowym (k.56 akt adm.).

Pismem z dnia 12.05.2010 powód wniósł o przedłużenie określonego terminu do 14 dni z uwagi na m in konieczność przetłumaczenia w/w dokumentów (k. 57-58 akt adm.).

Zawiadomieniem z dnia 28.05.2010r. Prezes UOKiK poinformował o przedłużeniu postępowania antymonopolowego do dnia 30.06.2010r.

Wezwaniem z dnia 10.06.2010r. Prezes UOKiK ponownie wezwał do udokumentowania prawa (...) do udzielania pełnomocnictwa do reprezentowania firmy (...) w postępowaniu prowadzonym przed organem antymonopolowym z uwagi na fakt, iż przedstawione na skutek poprzedniego wezwania informacje nie stanowią dowodu w tym przedmiocie (k.61 akt adm.).

W dniu 1.07.2010r. Prezes UOKiK wydał zaskarżoną decyzję.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu może nałożyć w drodze decyzji, na przedsiębiorcę karę pieniężną, jeżeli ten, choćby nieumyślnie, nie udzielił informacji żądanych przez Prezesa na podstawie art. 12 ust.3, art. 19 ust. 3 lub art. 50 bądź udzielił nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji.

W ocenie Sądu bezsporne jest, że powód, mimo skutecznego doręczenia mu w dniu 17 września 2009r. wezwania do podania określonych informacji, nie udzielił w określonym terminie odpowiedzi na sformułowane przez Prezesa Urzędu pytania. Prezes Urzędu takie zaniechanie potraktował jako brak odpowiedzi strony, konsekwencją czego było zastosowanie przez niego art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Oczywistym jest, że wprowadzając art. 106 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, ustawodawca miał na celu zdyscyplinowanie uczestników i ekonomię postępowania prowadzonego w interesie publicznym (art. 1 ust. 1 ustawy). Przeciwna wykładnia prowadziłaby do wniosku, że złożenie wyjaśnień niepełnych, wadliwych lub po upływie terminu nie pociąga dla nierzetelnych przedsiębiorców jakichkolwiek konsekwencji prawnych. Skutkiem przyjęcia odmiennej interpretacji mogłoby być wykształcenie się praktyki umożliwiającej przedsiębiorcom – uczestnikom postępowania antymonopolowego - tamowania jego zakończenia, na przykład poprzez wnoszenie odpowiedzi po wyznaczonym terminie. W takiej sytuacji Prezes Urzędu, zamiast sprawnie prowadzić postępowanie antymonopolowe, zajmowałby się kolejnymi ponagleniami do udzielenia informacji i określałby kolejne terminy celem wykonania zobowiązania. Ustawodawca wyraźnie wskazał, że w przypadku nieudzielenia żądanych informacji Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę karę pieniężną.

W przedmiotowej sprawie nie budzi żadnych wątpliwości Sądu okoliczność, że powód mimo skutecznego doręczenia wezwania z dn. 2.09.2009r. nie udzielił w terminie żądanych przez Prezesa UOKiK informacji. Na stawiane mu przez Prezesa Urzędu pytania, powód udzielił odpowiedzi dopiero w piśmie z dnia 21.04.2010r. złożonym bezpośrednio w dniu 23.04.2010r. a więc po upływie około ośmiu miesięcy od ostatecznego terminu wyznaczonego mu przez organ antymonopolowy. Zdaniem Sądu, zachowanie to należało ocenić jako brak odpowiedzi w terminie, co stanowiło uzasadnioną podstawę do zastosowania art. 106 ust. 2 pkt 2 w związku z art. 50 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Zgodnie z treścią tego przepisu, Prezes Urzędu może w drodze decyzji nałożyć na przedsiębiorcę karę pieniężną w przypadku, gdy przedsiębiorca nie udzielił informacji żądanych przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 50 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów lub udzielił nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji. Przepis art. 50 w ust. 1 stanowi, że Przedsiębiorcy są obowiązani do przekazywania wszelkich koniecznych informacji i dokumentów na żądanie Prezesa Urzędu.

Adresatem art. 50 ust. 2 ustawy jest natomiast sam organ antymonopolowy, gdyż przepis ten określa składniki żądania kierowanego do przedsiębiorcy (wskazanie zakresu informacji, celu żądania, terminu udzielenia informacji oraz pouczenie o sankcjach). Normą wyrażającą obowiązek udzielenia informacji jest zatem we wskazanym art. 50 ustawy tylko ustęp pierwszy. Dodatkowo, należy zwrócić uwagę, że kara pieniężna określona w art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy jest instrumentem prawnym danym organowi administracyjnemu w celu wymuszenia konkretnych, określonych prawem, zachowań przedsiębiorców (podobnie Sąd Najwyższy - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w wyroku z dnia 7 kwietnia 2004 r. III SK 31/2004).

Przepis art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie może być interpretowany w oderwaniu od innych przepisów tej ustawy. Zabieg interpretacyjny, który zmierzałby w kierunku zrekonstruowania normy prawnej z wykorzystaniem tylko art. 50 ust. 1, przy pominięciu ust. 2, powodowałby skutek w postaci niemożliwości precyzyjnego określenia obowiązku przedsiębiorcy dotyczącego udzielenia informacji, a tylko w razie sprecyzowania tego obowiązku można stosować wobec przedsiębiorcy sankcję w postaci kary pieniężnej za jego naruszenie. Obowiązek udzielenia informacji jest możliwy do zrealizowania tylko wówczas, gdy skierowane do

przedsiębiorcy żądanie określa te wszystkie elementy, o których mowa w art. 50 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, a zatem gdy precyzuje zakres żądanych informacji i okres, którego mają dotyczyć, cel żądania, a także termin udzielenia informacji. Obowiązek jest sprecyzowany tylko wtedy, gdy żądanie określa termin jego wykonania. Termin udzielenia informacji jest istotnym elementem konstrukcyjnym ustawowego obowiązku przedsiębiorcy, który w niniejszej sprawie został wskazany. Oczywiście, ustawa nie precyzuje tego terminu, pozostawiając jego określenie Prezesowi Urzędu. W związku z powyższym należy pokreślić, że tylko Prezes UOKiK może stwierdzić, jakie informacje i w jakiej formie są mu niezbędne, a przedsiębiorca w tym zakresie nie ma żadnych uprawnień.

W ocenie Sądu na uwagę nie zasługują również zarzuty naruszenia art. 83 uokikw zw z art. 6 i 7 kpa, 84 uokikw zw. z art. 231 kpc, 84 uokikw w zw z art. 232 kpc dotyczące ignorowania przez powoda wezwań Prezesa Urzędu do udzielenia odpowiedzi na zadane pytania z dnia 20.11.2008r. i z dnia 9.03.2009r. oraz 2.09.2009r.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż Prezes Urzędu wykazał się posiadaniem potwierdzenia odbioru przez spółkę wyłącznie ostatniego z wezwań i tylko opóźnienie w odpowiedzi na to wezwanie było przedmiotem niniejszego postępowania. Ustawa nie przewiduje bowiem konieczności trzykrotnego skutecznego doręczenia wezwania przedsiębiorcy przed nałożeniem na niego kary przewidzianej w art. 106 ust. 2 pkt. 2.

W ocenie Sądu dla określenia wysokości kary pieniężnej istotny jest fakt, że powód był wzywany przez Prezesa Urzędu do przekazania żądanych informacji i wykonał ten obowiązek dopiero z ponad ośmiomiesięcznym opóźnieniem, w dodatku z koniecznością wezwania do uzupełnienia z dnia 29.04.2010r. Z drugiej strony na wysokość kary ma również wpływ okoliczność, że powód po raz pierwszy naruszył przepisy ustawy, co zostało uwzględnione i wskazane w uzasadnieniu decyzji Prezesa Urzędu z dnia 1 lipca 2010 r. Zgodnie z art. 106 ust. 2 Prezes Urzędu może również nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość do 50.000.000 euro, jeżeli przedsiębiorca ten choćby nieumyślnie nie udzielił informacji żądanych przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 12 ust. 3, art. 19 ust. 3 lub art. 50 bądź udzielił nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji i nie jest ona powiązana z potencjałem finansowym przedsiębiorstwa. W niniejszej sprawie Prezes Urzędu nałożył na przedsiębiorcę karę w wysokości 10.000 euro, co stanowi jedynie 0,02 % kary maksymalnej wskazanej w przepisie.

Sąd nie podzielił w tym zakresie stanowiska strony powodowej, która wskazywał na naruszenie art. 106 ust. 2 pkt 2 i art. 111 uokikw albowiem kara nałożona na przedsiębiorcę z tytułu przedmiotowego naruszenia nie jest zależna od wysokości przychodu karanego przedsiębiorcy a jedynie nie może przekroczyć maksymalnego, określonego przedmiotowym przepisem wymiaru. Prezes Urzędu przy jej wymierzaniu wziął pod uwagę wszystkie istotne dla sprawy okoliczności faktyczne i wymierzył karę (w sposób zgodny z wymienionymi w art. 111 ustawy o ochronie kryteriami wymiaru kary) na poziomie adekwatnym do naruszenia przepisów ustawy.

Sąd nie dopatrył się również w niniejszej sprawie podnoszonego przez stronę powodową naruszenia zasady proporcjonalności, przejawiającej się w wyznaczeniu przez Prezesa Urzędu zbyt krótkiego (siedmiodniowego) terminu na udzielenie odpowiedzi albowiem termin ten biegnie od dnia doręczenia wezwania, a ponadto powód nie składał przez kilkumiesięczny okres czasu wniosku o jego przedłużenie.

Kary pieniężne nakładane w drodze decyzji Prezesa Urzędu stwierdzającej nieudzielenie informacji na żądanie organu antymonopolowego albo udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd są karami związanymi z naruszeniami proceduralnymi strony postępowania antymonopolowego. Są to sankcje za naruszenie obowiązku natury procesowej, w administracyjnym stadium postępowania antymonopolowego. Mają one charakter represyjny (nakładane są za naruszenie ustawowego obowiązku udzielenia informacji na żądanie Prezesa Urzędu), prewencyjny (mają zapobiegać podobnym naruszeniom w przyszłości i zniechęcać do naruszania prawa), a zagrożenie nimi (potencjalna kara pieniężna ma charakter nie tylko represyjny - stanowiąc sankcję za nieudzielenie informacji albo udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd - ale także prewencyjny) ma zniechęcić przedsiębiorcę do naruszania obowiązków podlegających penalizacji.

Prezes Urzędu żąda w interesie publicznym informacji niezbędnych dla wszczęcia i prowadzenia (art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów) - postępowania antymonopolowego. Ustawa nakłada na Prezesa Urzędu liczne

zadania, które są wykonywane w interesie publicznoprawnym, a które są w pewnym zakresie nadrzędne w stosunku do chronionych prawnie interesów przedsiębiorców w ramach obrotu gospodarczego. Natomiast kara ma na celu zniechęcenie przedsiębiorców do nieprzestrzegania obowiązku udzielania informacji na żądanie Prezesa Urzędu, gdyż brak współdziałania przedsiębiorców może znacznie utrudnić, a wręcz zablokować realizację wykonywania zadań Prezesa Urzędu. Cel ten wymaga przyjęcia możliwości nałożenia na przedsiębiorcę kary także w przypadku udzielenia przez przedsiębiorcę informacji po terminie wyznaczonym przez Prezesa Urzędu. Odmienne założenie osłabiłoby znacznie prewencyjną, represyjną i dyscyplinującą funkcję tej kary.

Podsumowując, w ocenie Sądu Prezes Urzędu był uprawniony do nałożenia na powoda kary pieniężnej, a wysokość kary została ustalona we właściwy sposób i zostały wzięte pod uwagę istotne dla sprawy okoliczności.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił odwołanie jako bezzasadne na podstawie art. 479^{31a} § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania postanowiono stosownie do wyniku sporu na podstawie art. 98 k.p.c.

SSO Witold Rękosiewicz